

CLÀSSICA

El director belga René Jacobs al Palau de la Música. LORENZO DI NOZZI

René Jacobs porta la follia mozartiana al Palau

Crítica

'Le nozze di Figaro'

PALAU DE LA MÚSICA

3 de desembre

XAVIER CESTER

La idea, sobre el paper, era un disbarat: com es pot castrar en versió de concert una obra de la vitalitat escènica de *Le nozze di Figaro*? La paradoxa la va resoldre de manera magistral René Jacobs en la segona entrega del projecte Mozart al Palau, convertida en una lliçó inoblidable de teatre musical. Un teatre que va néixer no tant dels cantants (amb els seus simples moviments per l'escenari) com de la prestació abracadabrant de l'Orquestra Barroca de Friburg. Va ser un festival de colors, d'atacs, de gradacions dinàmiques, d'irisacions sonores, de còmplice escolta mútua i de reacció entusiasta al més ínfim *input* del company. Els tempos a vegades vertiginosos adoptats per Jacobs van estar sempre traduïts amb una precisió astoradora per la corda mentre la fusta embolcallava l'oïda amb tons encisadorament afruitats, i l'anònim intèrpret de *fortepiano* aportava quantitats industrials d'imaginació als recitatius.

Jacobs va agombolar un *cast* homogeni en què van destacar amb força Sophie Karthäuser i Anett Frisch: la primera, una Susanna tot mel, picardia i seducció, la segona un Cherubino de palpitant joventut. Pietro Spagnoli era un comte d'autoritat amb peus de fang, mentre que a la noble línia de la comtessa de Rosemary Joshua li va faltar un agut més lliure. Konstantin Wolff hauria pogut ser un Figaro, a part de correcte, més assertiu; Marcos Fink va aportar truculència a Bartolo i Antonio, Lore Binon va ser una xamosa Barbarina, i Isabelle Poulenard i Thomas Walker van justificar la inclusió de les sovint tallades àries de Marcellina i Basilio. La breu participació del Cor de Cambra del Palau va arrodonir una *folle journée* que va esclatar amb una vitalitat irresistible. —